

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 732/2024
06.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Мирјане Андријашевић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., против тужене „Eurobank Direktna“ а.д. Београд, Београд, чији су пуномоћници Александар Обрадовић и Маја Лаушев, адвокати из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2572/22 од 29.11.2023. године, у седници одржаној 06.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2572/22 од 29.11.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 182/20 од 29.03.2022. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење тужене број .. од 08.11.2016. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати износ од 517.552,56 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 227.564,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Допунским решењем Другог основног суда у Београду П1 182/20 од 27.05.2022. године, обавезана је тужена да тужиљи исплати и законску затезну камату на износ од 517.552,56 динара, досуђен ставом другим изреке пресуде тог суда П1 182/20 од 29.03.2022. године, почев од 30.12.2016. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2572/22 од 29.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 182/20 од 29.03.2022. године, као и допунско

решење тог суда П1 182/20 од 27.05.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужиља је поднела одговор на ревизију, а трошкове за састав тог одговора је тражила.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 - други закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде. Такође, погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање у овом спору не представља релевантан ревизијски основ, сходно члану 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је током 2005. године почела да ради код правног претходника тужене банке, у експозитури у Анексом из децембра 2013. године премештена је на послове координатора у експозитуру ..., да би 29.09.2014. године закључила уговор о раду на неодређено време ради обављања послова контролора у Уговором о раду од 18.12.2015. године, одређено је да ће тужиља обављати послове контролора у експозитури ..., али и друге послове по налогу шефа експозитуре. У периоду јун – септембар 2016. године, у експозитури ... је извршена ванредна (унутрашња) контрола и о томе је састављен извештај ревизора од 15.09.2016. године са уоченим неправилностима у раду у вршењу благајничких послова. Месец дана по завршеној ревизијској контроли, тужени послодавац је доставио тужиљи Упозорење о постојању разлога за отказ због учињене повреде радне обавезе, чије наводе је тужиља негирала. Решењем од 13.10.2016. године, тужиља је удаљена са рада у трајању од три месеца, од 17.10.2016. године до 17.01.2017. године, са утврђеним правом на накнаду зараде у висини од 1/3 основне зараде. Оспореним решењем од 18.11.2016. године, донетим због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тач. 1) и 5) Закона о раду, тужиља се терети да је радећи на радном месту контролора у експозитури ... несавесно обављала послове контролора, што је утврђено из Извештаја службе унутрашње ревизије од 23.09.2016. године и Извештаја службе контроле усклађености пословања банке од 15.09.2016. године, те да је вршећи благајничке послове, у периоду од 04.07.2016. године до 01.09.2016. године, учинила више пропуста и неправилности у ради на пословима благајника и да је таксативно набројане благајничке трансакције несавесно и немарно извршавала, супротно интерним актима послодавца. Утврђено је и да је по повратку са породилског одсуства у јуну 2016. године тужиља наставила да ради искључиво благајничке послове, а да у експозитури ... тада нико није обављао послове контролора на које је она била распоређена уговором; да тужиља није тражила писаним путем од послодавца да јој се

омогући да обавља послове контролора, јер је имала налог директорке да обавља послове благајника; да су пропусти за које се тужила терети били пропусти на радном месту благајника; да су ти пропусти настали због превеликог обима посла; да су у експозитури ... тада радила само два благајника, док су систематизацијом била предвиђена четири благајника; да је дневни обим трансакција у том периоду био око 300 - 500 налога; да због великог обима посла тужила није имала времена за паузу у току рада, нити ју је могла користити; да по повратку са породилског одсуства тужила није била упозната од стране руководиоца са новим интерним актима банке и упутствима, већ су је у току рада колеге усмено обавештавале о изменама; да је била упозната да је извршена контрола у банци и сачињен извештај ревизора; да је убрзо по сачињавању извештаја добила отказ; да је по оцени свог непосредног руководиоца – шефа експозитуре у ... тужила била одговоран и савестан радник. Због превеликог обима посла и недостатка радника шеф експозитуре у ... је тражила испомоћ од централне банке, али без успеха. Странке у поступку нису оспоравале рачунску тачност обрачуна из налаза вештака - актуара од 14.05.2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су нашли да је тужбени захтев тужиле основан, јер нису били испуњени разлози за отказ уговора о раду тужилу у смислу члана 179. став 2. тач. 1) и 5) Закона о раду. У конкретном случају тужена није доказала, у смислу члана 231. ЗПП, да је тужила својом кривицом учинила повреде радне обавезе за које се терети оспореним решењем. Тужена банка није адекватно и правилно организовала процес рада у предметној експозитури, па уочени пропусти за које се тужила терети оспореним решењем нису били резултат тужилине намере и свести да их учини, ни производ њеног несавесног и немарног вршења радних обавеза, већ су у директној узрочно – последичној вези са учињеним пропустом тужене банке да правилно, одговорно, савесно и рационално организује процес рада у предметној експозитури, у складу са законом и актом о систематизацији и да тужилу обезбеди вршење послова утврђених њеним уговором о раду, сагласно члану 16. Закона о раду. Последично, применом члана 191. став 5. Закона о раду, усвојен је и захтев тужиле за накнаду штете, сагласно обрачуну из налаза вештака.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то: 1) ако несавесно или немарно извршава радне обавезе; 5) ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Имајући у виду претходно наведено, и према становишту Врховног суда, у конкретном случају нису били испуњени разлози за отказ уговора о раду тужилу у смислу члана 179. став 2. тач. 1) и 5) Закона о раду, јер је за испуњеност овог отказног разлога потребно да је повреда радне обавезе учињена од стране запосленог кривицом, која подразумева субјективну свест запосленог о недозвољености његовог понашања (чињења или нечињења), а што тужена банка, на којој је сходно члану 231. ЗПП терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог, није учинила.

Следом наведеног, правилно је оспорено решење поништено као незаконито, а последично и одлука о накнади штете тужилу уместо враћања на рад, сходно члану 191. став 5. Закона о раду.

С обзиром на изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке, а детаљно образложење ревизијске одлуке је изостављено сагласно ставу 2. истог члана.

Како тужена није успела у поступку по ревизији, те како трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, на основу члана 165. став 1. у вези члана 153. и члана 154. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом и трећем изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић